SJORS

van de Rebellenclub

16 februari 1963
VERSCHIJNT WEKELIJKS
Nr. 7

Map en Moppie

Onze correspondentie- en ruilrubriek

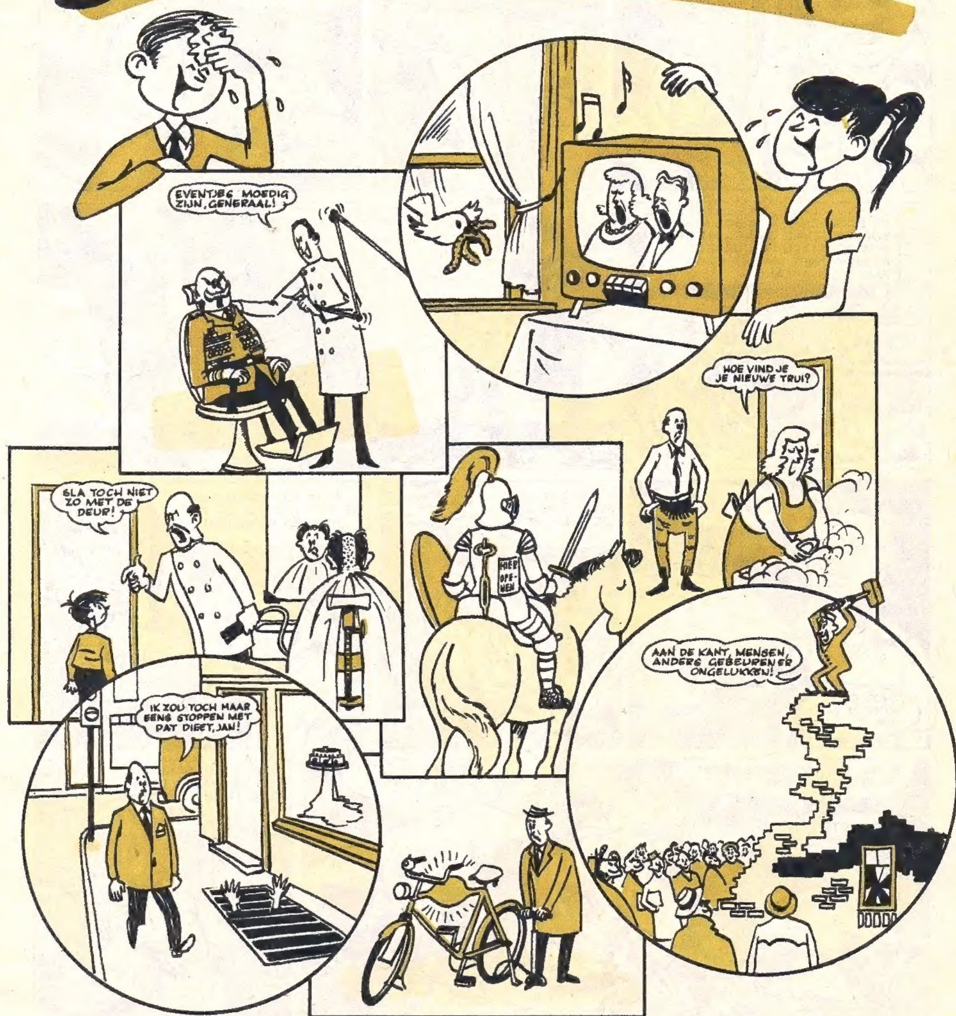
Lenie Koek (16), Westeinde 8, Zoeterwoude (Z.-H.), wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in N. of Z.-Holland. • *Jan Brouwer (11), Leerinkstraat 176, Doetinchem*, doet de volgende aanbieding: wie hem een wagon of locomotief van de Trix-expres stuurt, ontvangt: vijftig postzegels, vijfentwintig suikerzakjes en tien voetbalplaten. • *Sjaantje Quinten (13), Hezelaarsestraat 24, Liempde (bij Boxtel)*, zoekt een r.k. correspondentievriendin van haar leeftijd. Sjaantje spaart suikerzakjes. • *Henk Achterberg (16), Wensinkstraat 25, Borne (Ov.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd in Zuid-Limburg. • *Klaas Dijkstra, Kleineweg 37, Beetgumermolen (Fr.)*, heeft autoplaatjes, die hij wil ruilen voor suikerzakjes. • *Alex Hemme, Watermuntstraat 17, Arnhem-Zuid*, zoekt een correspondentievriend tussen elf en dertien jaar, liefst in Venlo of Tilburg. Alex verzamelt dierenplaten. • *Adriaan van der Zaan (18), Koekoekstraat 19, Gouda*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Tiny Scholte-Albers (15), 2e Valthermond 21, Valthermond*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. Tiny verzamelt suikerzakjes en foto's van filmsterren. • *Maria Cremers (11), Grotestraat 38, Meers, Post Stein (L.)*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd in Nederland. •

Jannie Klaassen (12), Surinamestraat 88, Utrecht, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Jannie spaart foto's van filmsterren, postzegels en suikerzakjes. Voor acht postzegels geeft zij vijf suikerzakjes. • *Betsy v. Oirschot (12), Konijnshoolsedreef 2 A, Boxtel (N.-Br.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Haar hobby's zijn: zwemmen, schaatsen, lezen, muziek en suikerzakjes. • *A. v. d. Berg (11), Dijkweg 51, Naaldwijk*, geeft vijf sigarebandjes voor vier postzegels van Europa of twee zegels van landen buiten Europa. Bovendien beschikt hij over een correspondentieadres van een meisje in Oostenrijk (12). • *Gerda Palsgraaf (13), Tollensstraat 20, Gouda*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Duitsland. • *Jannie Croeze (12), Ganzevoortsingel 61a, Groningen*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Cecil Nieuwenhuis, Bisschop Ph. Roveniusstraat 23, Groenlo*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen vijftien en zeventien jaar, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Marijke Meiburg (11), Ring 7, Zuidland*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. • *Henk Koers (13)* en *Bennie Koers (15), Leeuwendalersweg 103 hs., Amsterdam-W. II*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. • *Hettie Vermeulen (16), H. P. Vermeulenstraat 35, Culemborg*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Nederland of België. • *Klaas Gendries, Janus Polstraat 1, Spakenburg*, wil speldjes en lucifersmerken ruilen. • *Anke van der Zee, B 64, Oostmahorn (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen twaalf en veertien jaar. • *Tineke v. d. Heuvel (15), Westkruiskade 32b, Rotterdam*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Tonnie Vermeulen (11), v. d. Gaagstraat 25, Loosduinen*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: lezen, muziek, t.v. en foto's van filmsterren. Tonnie houdt niet van jazz. •

Vervolg op bladzijde 18

Lach er maar om...

Terreur in de Zuidzee

BOB EN DJINN ZIJN BUITEN GEVECHT GESTELD. WAT ZULLEN SAFARIAN EN HAWKER MET HEN DOEN?

DJINN, JIJ GAAT DE MARINIERS TEGEMOET!
EN JIJ?

IK ZAL ZORGEN DAT DIE TWEE NIET WEGKOMEN!
WEES VOORZICHTIG, BOB! ZE ZIJN TOT ALLES IN STAAT!

LOOP TOCH DOOR!
WE HADDEN DE... HELIKOPTER... NIET ZO VER... WEG MOETEN ZETTEN!

ONZIN! WE MOESTEN HEM VOOR DE INBOORLINGEN VERBORGEN HOUDEN, DUS...

HANDELSPO
NIEMAND TE ZIEN, KAPITEIN!
HM! VREEMD!

ZOUDEN ZE FRANCVAL EN ONS TOCH NOG TE SLIM AF GEWEEST ZIJN?

SAFARIANS SPOREN ZIJN DUIDELIJK TE VOLGEN. MISSCHIEN HEB IK NOG EEN KANS!

GELUKKIG, WE ZIJN ER!

IK HEB HEM PAS NOG NAGEKEKEN. HIJ IS KLAAR VOOR DE START!

IK BEN DE ENIGE DIE VLIEGEN KAN EN IK HEB OOK HET GELD! HAWKER IS VOLKOMEN OVERBODIG GEWORDEN!...
LOUIS NACHE
© Agence Real Presse

RAT-A-TAT-A-TAT
!?

Onraad in Ternmoor

LINDA ROVAN HAD JOHNNY, DE BROER VAN SHEILA FAIRFAX, GEHOLPEN NA DIENS ONTSNAPPING UIT DE GEVANGENIS VAN TERNMOOR. LATER BLEEK DAT SHEILA DOOR BRENT, DE EIGENAAR VAN HET „HEIDEHUIS", WERD GEVANGENGEHOUDEN. JOHNNY GING ERHEEN EN ONTDEKTE DAT BRENT DEGENE WAS DOOR WIENS TOEDOEN HIJ ONSCHULDIG WAS VEROORDEELD.

LINDA VERZWEEG HET SLECHTE NIEUWS VOOR JOHNNY.

VLUG VERBOND LINDA DE GEWONDE ARM.

BRENT EN BARNEY HIELDEN INTUSSEN DE KLOOF IN HET OOG.

INTUSSEN WAS JOHNNY IN SLAAP GEVALLEN.

EVEN LATER WERD JOHNNY WAKKER.
LIEVE HELP, WAT IS DAT?
IK WEET WAAR JE BENT, FARLEY! KOM ERUIT!
DAT... EH... DAT IS BRENT!

MOEIZAAM KWAM HIJ OVEREIND.
IK WIL MET JE ONDERHANDELEN, FARLEY!
PAS OP, JOHNNY! HIJ HEEFT EEN REVOLVER!
IK KAN BETER GAAN HOREN WAT HIJ WIL!

WAT WIL JE, BRENT?
IK HEB JE ZUSTER IN MIJN MACHT! ALS JE NIET HIER KOMT, ZIE JE HAAR NOOIT MEER!

JOHNNY VERBLEEKTE EN ZEI:
IK MOET SHEILA TE HULP KOMEN!
IK GELOOF GEEN WOORD VAN WAT HIJ ZEGT!

LINDA'S VERMOEDENS KWAMEN UIT. TOEN JOHNNY DE MAN NADERDE...
NU HEB IK JE IN MIJN MACHT! JE ZULT IN HET MOERAS OMKOMEN!
JOHNNY!

OP DAT OGENBLIK DEED BRENT EEN STAP VOORWAARTS...
HELP!

BRENT ZONK WEG IN HET MOERAS...
WE MOETEN HEM HELPEN, LINDA!
HELP! TREK ME ERUIT!
HIJ KAN NIET VERDER WEGZAKKEN; HET MOERAS IS HIER ONDIEP! MAAR LAAT HEM MAAR DENKEN DAT...

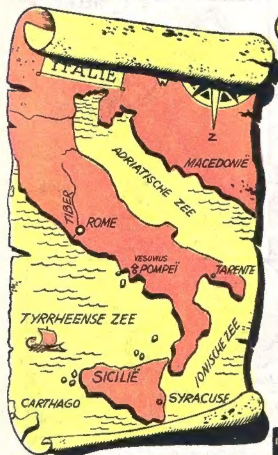

OPEENS BEGREEP JOHNNY WAT LINDA BEDOELDE.
IK ZAL JE HELPEN, MAAR ALLÉÉN ALS JE NU BEKENT DAT JIJ TOENTERTIJD DIE BANK HEBT BEROOFD!
GOED, GOED, DAT IS ZO. IK HEB DIE BANK BEROOFD EN IK HEB HET ZO IN ELKAAR GEZET DAT JIJ DE SCHULD KREEG!

OPEENS...
BEDANKT VOOR JE BEKENTENIS, BRENT!
WOEF! WOEF!

GOED IDEE VAN LINDA OM EEN BOODSCHAP AAN DE HALSBAND VAN LOEK TE HANGEN!
HET MOERAS IS U NOODLOTTIG GEWORDEN, MENEER BRENT! IK WIST VAN OOM SAM DAT HET HIER NIET DIEP IS!
WAT BEN IK BLIJ DAT HET GOED IS AFGELOPEN! MAAR ALS IK ALLES VAN TEVOREN GEWETEN HAD...
EINDE

De slavenkoopman van Pompeï

MEER DAN ACHTTIENHONDERD JAAR GELEDEN LAGEN AAN DE GOLF VAN NAPELS DE TWEE ROMEINSE STEDEN POMPEÏ EN HERCULANEUM. BOVEN DEZE PLAATSEN VERHIEF ZICH DE VESUVIUS. OP DE HELLINGEN VAN DEZE BERG, DIE IN DIE DAGEN EEN ANDERE VORM HAD DAN NU, HADDEN DE BEWONERS GROTE WIJNGAARDEN AANGELEGD.

1

DE SCHADE WERD HERSTELD EN ONBEZORGD LEEFDE MEN VERDER. AAN DE RAND VAN DE STAD LAGEN PRACHTIGE HUIZEN, WAARIN RIJKE PATRICIËRS UIT ROME HUN VAKANTIES DOORBRACHTEN. DEZE PATRICIËRS HADDEN STEEDS EEN AANTAL SLAVEN IN DIENST, DIE OVER HET ALGEMEEN GOED BEHANDELD WERDEN...

ZOLANG IK EEN HOGE FUNCTIE BEKLEED IN HET STADSBESTUUR DURFT NIEMAND ONS TE DWARSBOMEN. GOEDE SLAVEN BRENGEN VEEL GELD OP, BARSIUS. EN MEN BEMOEIT ZICH NIET GAUW MET ONZE ZAKEN, OMDAT IK VEEL INVLOEDRIJKE VRIENDEN HEB!
ONZE HANDELSWAAR WORDT INGESCHEEPT. LATEN WE HOPEN DAT DE SENAAT IN ROME NOOIT IETS OVER DEZE ZAKEN TE HOREN KRIJGT...

BINNENKORT VERTREK IK MET HET LEGER NAAR GALLIË. HET ZAL ME VAST WEL LUKKEN OM EEN STEL VAN DIE BARBAREN TE PAKKEN TE KRIJGEN EN HIER HEEN TE SMOKKELEN!

EVEN LATER VERDWENEN DE MANNEN IN DE RICHTING VAN POMPEÏ...

GALLIË
SPANJE
ROME
MACEDONIË
ACTIUM
SYRIË
CARTHAGO
ALEXANDRIË
EGYPTE
HET ROMEINSE RIJK

PRECIES EEN JAAR LATER WAREN EEN AANTAL GALLIËRS BEZIG MET DE AANLEG VAN EEN WEG...
VOORUIT! OPSCHIETEN DAAR!

WIJ ZIJN VERPLICHT OM VOOR DE ROMEINEN DEZE WEG AAN TE LEGGEN, CENTURIO BARSIUS, MAAR WE ZIJN VRIJE MANNEN EN WE BEDANKEN ERVOOR OM AFGERANSELD TE WORDEN!

DURF JIJ JE TE VERZETTEN TEGEN HET WETTIGE GEZAG VAN ROME? JOUW NAAM IS KELTON, NIETWAAR? HIER HEB JE VAST EEN VOORPROEFJE VAN...

STOP DAARMEE, BARSIUS! JE HEBT NIET HET RECHT OM ZO OP TE TREDEN. DEZE MANNEN DOEN HUN BEST. WAAROM LAAT JE HET TOEZICHT OVER HEN NIET AAN JE SOLDATEN OVER?
WAT? MARCUS CERENIUS VALIA! IS HET NIET UW TAAK OM TOEZICHT TE HOUDEN BIJ DE BRUG? BEMOEIT U ZICH VOORAL NIET MET MIJN AFDELING!

„Die knul uit Engeland"

Toen Tom Lockdale twaalf jaar was, gingen zijn ouders verhuizen. Ze verlieten het rustige dorpje in het zuiden van Engeland, waar Tom geboren was, en trokken naar de stad Las Alidas in Nieuw-Mexico. Toms vader, die ingenieur was bij een internationale oliemaatschappij, was daarheen overgeplaatst om de leiding op zich te nemen van een aantal proefboringen, die in de woestijn van Nieuw-Mexico werden ondernomen. Tom vond de verhuizing wel leuk en de lange reis per schip van Engeland naar Amerika — de eerste zeereis van zijn leven — was een belevenis voor hem. Maar toen hij in Las Alidas naar school moest, begonnen de moeilijkheden. Met zijn Europese kleren, zijn blanke huid en zijn Engels accent was Tom echt een buitenbeentje tussen de koffiebruine, watervlugge jongens van de school. Vooral de eerste dagen had hij het op het speelterrein bij het witte schoolgebouw zwaar te verduren. Als „het groentje" en „die knul uit Engeland" was hij het mikpunt van plagerijen en hij moest vechten tegen zijn heimwee naar Engeland en zijn oude schoolkameraden daar. Hij troostte zich met de gedachte dat het na een tijdje, als de jongens aan hem gewend waren en hij aan hen, wel beter zou gaan.

Op een morgen toen Tom tamelijk vroeg op het schoolplein kwam, zag hij een grote, glimmende auto staan. Het was een hypermoderne wagen met veel chroom en grote staartvinnen, een wagen zoals je in Engeland nog niet veel zag, maar die hier in Nieuw-Mexico heel gewoon waren. De kap van de auto was teruggeslagen en op de banken zaten een paar schooljongens. Een van hen zat achter het stuur.

„Hee, jongens," riep een van de groteren. „Daar komt die Engelse knul aan! Zullen we eens een geintje met hem uithalen?"

„Ja," riepende anderen in koor. „Dat is een goed idee! Wat doen we?"

Niets vermoedend slenterde Tom naar de auto toe, terwijl zijn blikken langs de glanzende carrosserie dwaalden. Toen hij bij de jongens gekomen was, vertelden ze hem dat de leerlingen van de hoogste klas rijles zouden krijgen en dat dit de wagen was, waarin de les zou worden gegeven.

„Heb je weleens een auto bestuurd?" vroeg een grote jongen, die Matteo heette.

„Eh... ja, weleens," zei Tom weifelend. Natuurlijk was hij nog te jong om een auto te besturen, maar hij had, thuis in Engeland, weleens mogen rijden in de auto van zijn vader. Natuurlijk zat die dan naast hem, gaf de nodige aanwijzingen en hield een oogje in het zeil. Op zondagmorgens, als het stil was op de buitenwegen, waren ze er samen weleens zo op uit geweest.

De jongens klommen uit de auto en Tom stapte in. Ze wezen hem de verschillende instrumenten en pedalen en tenslotte kregen ze hem zover dat hij de motor startte.

„Waarom rijd je niet een keer het schoolplein rond?" stelde Matteo voor, terwijl hij een steelse blik op de klok wierp.

Even overwoog Tom of hij op dit voorstel zou ingaan. De jongens stonden rond de wagen en keken hem afwachtend aan. De motor van de auto bracht een laag zoemend geluid voort en de kussens van de bank waren dik en zacht, kortom, het was een genot om in zo'n wagen te zitten. Toen besloot Tom te laten zien wat hij mans was en vlug bracht hij de grote wagen in beweging. Voorzichtig reed hij het schoolplein rond en stopte weer bij de groep jongens, die intussen was aangegroeid tot een dichte schare toeschouwers.

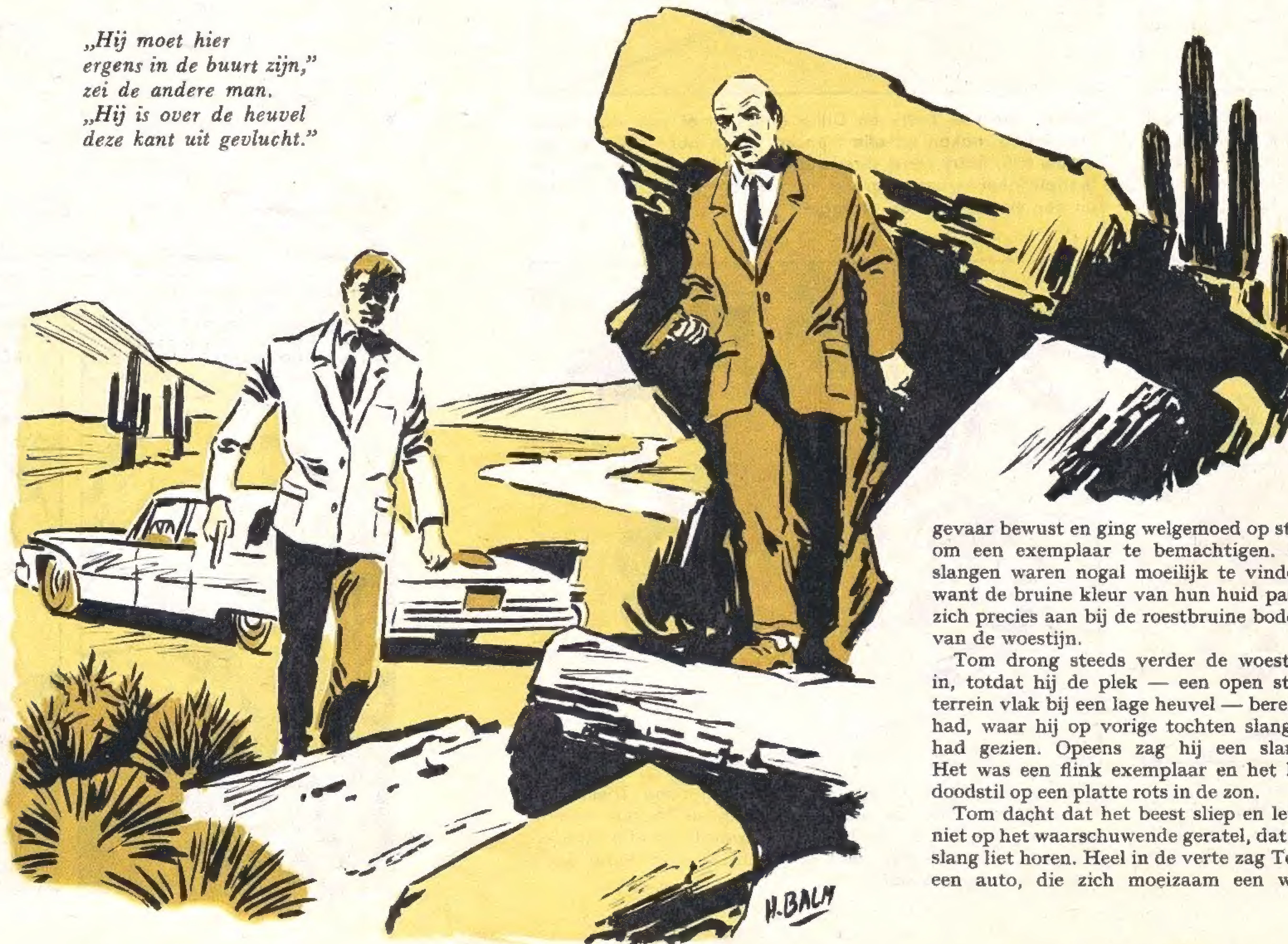
„Prima gedaan," zei Matteo. „Waarom rijd je niet nóg een rondje? Of misschien kun je wel even een stukje de weg oprijden. Dan kun je lekker gas geven en kijken wat er in zo'n wagen zit!"

Tom, die nog steeds niets vermoedde, bedacht zich niet lang. Hij bracht de wagen weer in beweging, reed naar de uitgang van het schoolplein en wilde juist de weg opdraaien toen het gebeurde... Hij nam de bocht iets te kort en raakte de houten hekkepaal bij de uitgang. Een luid gekraak weerklonk en de paal knapte laag bij de grond af. Tom was hiervan zo geschrokken, dat hij, in plaats van te remmen, het gaspedaal nog verder indrukte. De wagen schoot vooruit, reed dwars over de weg en belandde met een flinke vaart in de droge sloot aan de andere kant van de weg.

Op datzelfde ogenblik weerklonk een schreeuw uit de richting van de school. In de deur van het gebouw stond een lange man met donker haar, die Tom nog nooit gezien had. Achter hem stond een van de onderwijzers.

„Wat voer jij daar met mijn wagen uit?" riep de man. „Brutale rekel die je bent! Kijk eens wat je gedaan hebt! Er zitten een paar grote deuken in de zijkant en het rechterachterlicht is er finaal afgescheurd! Waarom blijf je niet van een ander zijn spullen af? Je had jezelf wel morsdood kunnen rijden!"

Nu pas — maar helaas was het te laat — besefte Tom, dat de jongens hem iets op de mouw gespeld hadden. De onbekende man was de schoolinspecteur en de grote, glanzende auto was zijn eigendom. De jongens hadden hem aangespoord ermee te gaan rijden en ze waren wel zo verstandig geweest om iemand bij de deur van de school op de uitkijk te zetten. Bij eventueel onraad zou deze jongen zijn kameraden kunnen waarschuwen, waarna ze allemaal op tijd een veilig heenkomen konden zoeken. Ze wisten dat de inspecteur elk ogenblik naar buiten kon komen en hadden daar bij hun opzet rekening mee gehouden.

„Hij moet hier ergens in de buurt zijn," zei de andere man. „Hij is over de heuvel deze kant uit gevlucht."

Tom was woedend, maar hij wilde de schuld niet van zich afschuiven. En dus deed hij net of het autoritje helemaal zijn idee was geweest en onderging gelaten de straf die hij kreeg. Thuis kreeg hij er nóg eens van langs, want zijn vader moest voor de schade aan de auto opkomen en hij was ook verplicht een nieuwe paal voor het schoolhek te betalen.

Het avontuur met de auto van de inspecteur had gemaakt, dat Tom in het vervolg beter op zijn hoede was als de jongens op school het een of ander voorstelden. Op een keer — het was ongeveer een week na het stiekeme autoritje — ging Tom met een stelletje anderen een eind wandelen. Ze hadden allemaal hun katapult bij zich en al gauw werd er een wedstrijd op touw gezet wie het beste kon mikken en het verste kon schieten. Na een tijdje zetten een paar jongens een conservenblikje op een hekkepaal en daagden Tom uit dat hij het er niet af kon schieten. Maar Tom had door, dat het blikje zó geplaatst was, dat het, als hij het van de paal zou schieten, zonder mankeren door een raam zou vliegen. Hij was erg handig met de katapult en hij wist zo te schieten, dat het blikje wel van de paal vloog, maar geen onheil aanrichtte.

Later op die dag besloot Tom dat het tijd werd, dat hij iets deed, waarmee hij indruk zou maken op de jongens. Het plagen en uitdagen zou dan voor eens en voor altijd afgelopen zijn. Hij wist dat de meesten van de jongens doodsbenauwd waren voor slangen. Nog niet zo lang geleden was een van de kleineren door een slang gebeten en dat had de schrik er bij de anderen nog eens extra in gebracht.

Een eindje buiten de stad begon de woestijn en Tom, die samen met zijn vader al verscheidene tochten in de omgeving had gemaakt, wist een plek waar tamelijk veel slangen huisden. Hij was van plan een van de dieren met zijn katapult te doden, het mee te nemen naar school en de anderen er schrik mee aan te jagen. Op een zaterdagmiddag ging hij op weg om zijn plan uit te voeren.

Tom was niet bang voor slangen — misschien wel, omdat hij er totaal geen verstand van had. Als hij geweten had hoe gevaarlijk de slangen in deze streken zijn, dan had hij zich waarschijnlijk wel tweemaal bedacht vóór hij hieraan begonnen was. Maar hij was zich van geen gevaar bewust en ging welgemoed op stap om een exemplaar te bemachtigen. De slangen waren nogal moeilijk te vinden, want de bruine kleur van hun huid paste zich precies aan bij de roestbruine bodem van de woestijn.

Tom drong steeds verder de woestijn in, totdat hij de plek — een open stuk terrein vlak bij een lage heuvel — bereikt had, waar hij op vorige tochten slangen had gezien. Opeens zag hij een slang. Het was een flink exemplaar en het lag doodstil op een platte rots in de zon.

Tom dacht dat het beest slip en lette niet op het waarschuwende geratel, dat de slang liet horen. Heel in de verte zag Tom een auto, die zich moeizaam een weg baande over de rulle grond en hij vroeg zich af wie er in die wagen zat. Toen pas hoorde hij het geratel en zag dat de slang zijn kop had opgericht en hem met uitgestoken tong en heen en weer wiegend lijf aanstaarde. Op dat ogenblik ontdekte Tom iets verderop een tweede slang.

„Tjonge, ik ben hier precies op de goeie plaats," mompelde hij.

Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde er een van de kiezelstenen uit, die hij tevoren had verzameld. Hij legde het steentje in zijn katapult, richtte het wapen op het wiegende slangelijf en schoot.

De steen suisde door de lucht en trof de dichtstbijzijnde slang aan de kop. Een droge tik weerklonk, het dier wiegelde nog een paar maal heen en weer, viel toen op de grond en bleef doodstil liggen. Vlug kwam Tom dichterbij en gaf de slang met een brok steen de genadeslag. Hij bukte zich om het dode dier op te pakken en op dat ogenblik gebeurde het...

Achter hem weerklonk een snikkend geluid, gevolgd door schuifelende voetstappen. Tom keerde zich om en zag een oudere man glijdend en struikelend de heuvel afkomen.

Aan de voet van de heuvel kwam de man plotseling te vallen. Onmiddellijk krabbelde hij weer overeind, viel weer en bleef liggen, terwijl hij zijn hand naar zijn borst bracht en er een pijnlijke trek op zijn gezicht verscheen.

„Wat is er aan de hand, meneer?" riep Tom, terwijl hij in de richting van de man holde.

Toen zag hij opeens dat er bloed tussen de handen van de man doorsijpelde. „Ze hèbben... op me geschoten," bracht de man met moeite uit. „Ik ben geraakt."

Tom boog zich over de man en zag dat deze hem aandachtig opnam. „Luister," zei de onbekende. „Ik ben professor Laycroft. Heb je... heb je weleens van mij gehoord?"

„Ja, meneer," knikte Tom. „U bent de professor, die met atomen..."

De man knikte. „Je... je moet me helpen," zei hij zacht. „Luister goed. Ik ben ontvoerd... een paar uur geleden. Door twee mannen in een auto. Het zijn vreemdelingen. Ze wilden me naar het buitenland brengen. Het is hun te doen om mijn geheimen. Maar ze mogen ze niet... in handen krijgen. Mijn werk is van groot belang voor... voor het behoud van de beschaving! Begrijp je?"

Tom knikte en de man zweeg even om op adem te komen. „Luister," zei hij toen. „Dat... dat is hun auto. Ze zitten me achterna. Ze hadden pech aan de wagen en toen heb ik... van de gelegenheid gebruik gemaakt om er vandoor te gaan. Maar nu... nu zoeken ze me."

Tom hoorde in de verte duidelijk een auto, maar hij kon hem niet zien, want de wagen bevond zich achter de heuvel.

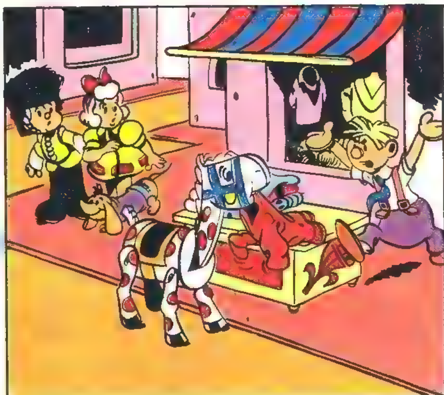
„Je moet ze tegenhouden," zei de pro-

Vervolg op blz. 14

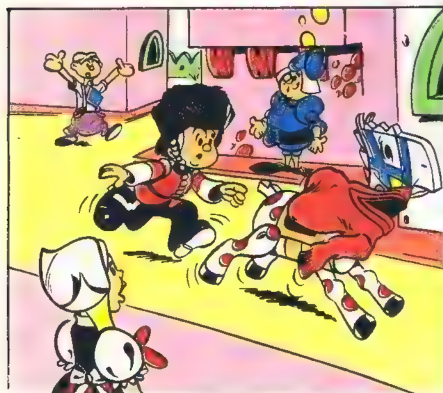
SPELEND

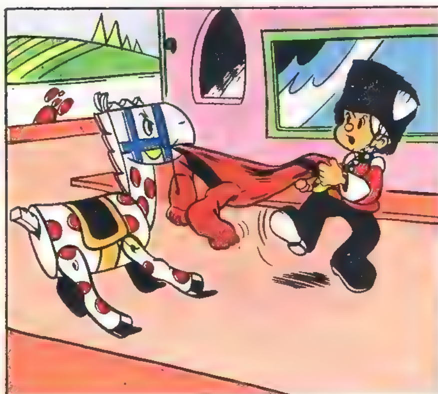
Op een keer had Dollie Dimpel voor haar hondje Dillie een lekker warme trui gebreid. Natuurlijk was Dillie daar erg blij mee en hij gaf Dollie een paar ferme likken. Tommie, die erbij was, zei: ,,Nu is Dillie de knapste hond in Speelgoedland!" Batty hoorde dat en werd jaloers.

Dollie, Tommie, Batty en Dillie gingen met zijn vieren een wandeling maken en alle mensen keken naar Dillie en zijn mooie trui. Batty werd steeds jaloerser. En toen ze langs een textielwinkel kwamen, greep het paard onverwachts een trui uit een vitrine voor de etalage.

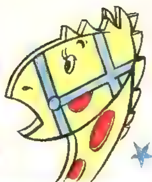

Onmiddellijk kwam de winkelier naar buiten rennen. ,,Hee," riep hij, ,,laat mijn spullen liggen! Die trui kun je niet opeten!" ,,Ik wil hem helemaal niet opeten," zei Batty boos. ,,En als ik niet eens een beetje in uw voorraad mag rondneuzen, dan ga ik wel naar een andere zaak!"

En daar rende Batty weg met de trui in zijn mond. Tommie en de winkelier zetten de achtervolging in en Tommie haalde het paard al gauw in. ,,Batty," zei hij kwaad, ,,geef onmiddellijk die trui terug! Wat denk je eigenlijk wel?" Maar Batty wilde de trui niet loslaten.

SPEELGOED

Nu werd het een partijtje touwtrekken tussen Tommie en Batty en terwijl ze daarmee bezig waren, werd de trui alsmaar langer. „Batty, als je niet loslaat, krijg je vandaag voor straf geen middageten!" riep Tommie. Toen liet Batty de trui eindelijk los.

De winkelier was intussen ook komen aanlopen en toen hij de uitgerekte trui zag, werd hij nog bozer dan hij al was. „Wat moet ik nou met dat ding beginnen?" riep hij uit. „Hij is zo groot geworden, dat niemand er nog iets aan heeft!" „Het spijt me erg!" zei Batty.

Tommie had medelijden met Batty en hij wist wel wat het paard wilde. Daarom zei hij tegen de winkelier: „Ik koop deze trui van u. Zeg maar wat hij moet kosten!" „Maar u hebt er niets aan, hij is u veel te groot!" zei de man. Maar Tommie kocht de trui niet voor zichzelf.

Hij kocht hem voor Batty. „Nu ben jij het knapste paard in Speelgoedland," zei hij. Toen vervolgden Tommie, Dollie, Batty en Dillie hun wandeling en overal waar ze voorbijkwamen, werden ze nagekeken. Niemand had ooit een paard gezien met zo'n prachtige trui aan!

„Die knul uit Engeland"

Vervolg van bladzijde 11

fessor. „Je moet ze. . . op de een of andere manier tegenhouden. Je bent nog maar een jongen, maar ik geloof dat jij me helpen kunt. Als je ze niet tegenhoudt, is alles verloren. Dan zullen ze me grijpen!"

„Maar wat moet ik doen, meneer?" vraeg Tom verbaasd. Hij voelde zich allesbehalve op zijn gemak. Niet alleen was hij bang dat hij slaags zou raken met de ontvoerders, maar de woorden van de professor — „het behoud van de beschaving" bijvoorbeeld — joegen hem angst aan.

„Ik. . . ik. . ." hakkelde Tom. „Wat moet ik doen?"

„Ik weet het niet, maar het móét," fluisterde de gewonde man. Hij sloeg zijn ogen op en er verscheen een verwrongen glimlach op zijn gezicht.

„Gekke toestand," mompelde hij. „Ik, de grote man op het gebied van wiskunde en natuurkunde, voor wie bijna geen problemen bestaan, weet me niet eens uit een situatie als deze te redden. Ik kan jou niet eens zeggen wat je moet doen. Het enige dat ik weet is, dat mijn werk uiterst belangrijk is en dat mijn geheimen niet in verkeerde handen mogen komen. En jij bent de enige die me kan helpen."

De auto was nog niet om de heuvel heen gereden en instinctief keek Tom om zich heen, zoekend naar een schuilplaats. Hij zag een groot rotsblok vlak bij een groepje hoog oprijzende cactussen. Hij bedacht zich niet lang, pakte de professor bij de schouders en sleepte hem achter het rotsblok.

Hij was maar net op tijd, want een seconde later verscheen de auto van de ontvoerders om de heuvel. De wagen reed voorzichtig en het was duidelijk dat de bestuurder zoveel mogelijk de verspreid liggende stenen en rotsblokken wilde vermijden. Toen stopte de wagen en er stapten twee mannen uit. Ze hadden ieder een revolver in de hand.

„Waar zit je, Laycroft?" riep een van de mannen. Zijn stem was hard en Tom kon duidelijk horen, dat de man een buitenlands accent had.

„Hij moet hier ergens in de buurt zijn," zei de andere man. „Hij is over de heuvel deze kant uit gevlucht." In zijn stem was geen accent te horen en hij zag er ook niet als een vreemdeling uit. Hij was groot en donkerblond en blijkbaar had hij verstand van spoorzoeken, want hij tuurde aandachtig naar de grond en scheen al gauw voetsporen in de zanderige bodem gevonden te hebben.

Toms hart begon wild te kloppen toen hij zag dat de man rechtstreeks op hun schuilplaats afkwam.

Terwijl zijn vingers trilden, legde Tom een steentje in zijn katapult. De man was binnen het bereik van zijn wapen en dus mikte Tom zorgvuldig, schoot. . . en miste. Onder normale omstandigheden zou hij in een dergelijk geval nooit gemist hebben, maar zijn zenuwen hadden hem nu juist in dit geval parten gespeeld.

De steen suisde langs het linkeroor van de man en deze keek verbaasd op. Hij had Tom niet gezien en hij wist niet wat voor projectiel op hem afgeschoten was. Behoedzaam, zijn ogen weer op de grond gericht, liep hij verder in de richting van Toms schuilplaats.

Weer beproefde Tom zijn geluk. Hij haalde een nieuw steentje te voorschijn en legde het in de katapult. Wang! De steen raakte de man midden op zijn voorhoofd. Hij maakt een wilde beweging en viel toen neer. Maar het gevaar was nog niet geweken. De tweede man had zijn kameraad zien vallen en kwam nu vlug naar hem toe rennen. Ook hij had Tom niet gezien en wist dus niet vanwaar en door wie er precies werd geschoten.

Maar opeens — op het ogenblik dat Tom opnieuw wilde schieten — zag de man hem. Hij stond een moment stil, toen trok hij zijn revolver.

Tom wist dat hij met zijn katapult niet tegen een revolver opkon, maar op datzelfde ogenblik gebeurde er iets onverwachts. De man was op iets bruins gestapt, dat zich in een bliksemsnelle beweging om zijn been kronkelde. Hij gaf een schreeuw van pijn, zag dat een slang hem gebeten had en begon opnieuw — maar nu meer van angst dan van pijn — te schreeuwen. De revolver viel uit zijn handen op de grond.

Als een haas rende Tom uit zijn schuilplaats in de richting van de auto.

Met een sprong belandde hij achter het stuur en pas nu merkte hij dat dit precies zo'n wagen was als die van de schoolinspecteur. En zodoende was hij in staat de wagen te starten en naar de plaats te rijden waar de professor zich bevond.

Pas nadat Tom de professor naar de auto gesleept en op de achterbank gelegd had, besefte de man, die door de slang was gebeten, wat er gebeurde. Hij greep naar zijn revolver.

Terwijl de auto in beweging kwam en hobbelend en hotsend over het ongelijke terrein reed, vuurde hij tweemaal, maar Tom hoorde het nauwelijks. Op aanwijzing van de professor bereikte hij de verharde weg en reed in de richting van Las Alidas. Na enige tijd kwamen ze een truck van de oliemaatschappij tegen en toen Tom aan de chauffeur verteld had wat er was gebeurd, liet deze zijn wagen langs de kant van de weg staan en nam het stuur van de luxeauto van Tom over. Niet lang daarna waren ze in de stad, waar ze de politie van alles op de hoogte brachten. . .

De jongens op school in Las Alidas noemen Tom nog steeds „de knul uit Engeland," maar ze bedoelen het niet meer geringschattend. Ze hebben nu stuk voor stuk een grote bewondering voor hem en Tom is de held van de school!

Hij haalde een nieuw steentje te voorschijn en legde het in de katapult.

Kleurplaat

BILLIE TURF, het dikste studentje ter wereld

Onze correspondentie- en ruilrubriek

VERVOLG VAN BLZ. 2

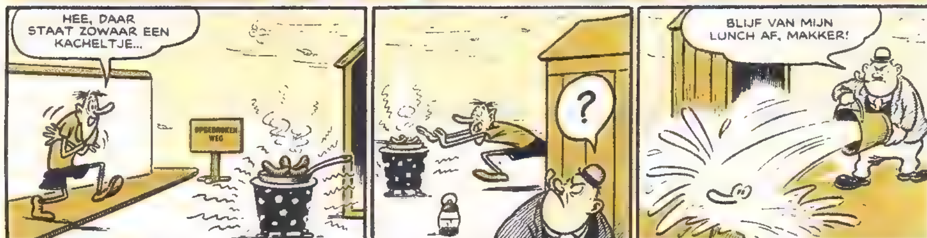
Virginia Minneboo (15), 2e Kostverlorenkade 108[1], *Amsterdam-W.*, wil corresponderen met meisjes en jongens van haar leeftijd. • *Henny Mulder (14), Westwal 10, Leerdam, Arina Bor (14), Boeicop 14, Schoonrewoerd* en *Elly van Toorn (14), Cornelis v. Wijnenstraat 20, Rhenoy*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Riekie Bakker (16), Jan Campertstraat 67, Zwijndrecht*, wil corresponderen met een jongen of meisje van haar leeftijd. • *Dicky de Kunder (12), Coudorpsedijk 53, Nieuwdorp (Zld.)*, wil suikerzakjes en -wikkels ruilen. Dicky geeft ook vogelplaatjes in ruil voor suikerzakjes. • *Maria van Geffen (13), v. d. Leckstraat 5, Schijndel (N.-Br.)*, wil postzegels ruilen. • *Ria van Uden (12), v. d. Leckstraat 17, Schijndel*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Ze spaart filmsterfoto's en ansichtkaarten. • *Jan van Geffen (12), v. d. Leckstraat 5, Schijndel*, wil postzegels en lucifersmerken ruilen. • *Adje van Geffen (11), v. d. Leckstraat 5, Schijndel*, wil corresponderen met een jongen van zijn leeftijd. Hij spaart voetbalfoto's. • *Ineke Mulder (15)* en *Joke Westeneng (15), Hessenweg 178, De Bilt (Utr.)*, willen corresponderen met twee sportieve jongens. • *Mien v. d. Hulst (15), Kerkweg 4, Spaarnwoude, Post Spaarndam*, wil corresponderen met een r.k. jongen van haar leeftijd. • *Nico Kluft* en *Harry Oudshoorn, Muilmanslaan 12, Heemskerk (N.-H.)*, willen corresponderen met twee meisjes van vijftien of zestien jaar, liefst in Noord-Holland. • *Marianne Klinkenberg (14), Keerberg 16, Voerendaal (Z.-L.)*, en *Ria Senden (14), Kunderbergstraat 7, Kunrade (Z.-L.)*, willen corresponderen met een jongen van hun leeftijd. • *Ingrid te Riele (12), Westeinde 195, Den Haag*, wil corresponderen met een meisje van twaalf jaar, dat in de eerste klas van de m.m.s. zit. Ingrids hobby's: suikerzakjes, geboortekaartjes en sigarebandjes verzamelen. • *Beatrix Meertens (17), Jhr. v. d. Maessenstraat 15, Hulsberg*, en *Georgette Claessens (18), Jhr. v. d. Maessenstraat 19, Hulsberg*, zoeken ieder een correspondentievriend van hun leeftijd. • *Jos Sonnemans (14), Raadhuisstraat 17, Maasniel (L.)*, wil lucifersmerken ruilen. • *Hetty Brouwers, Gatestraat 47, Nieuwenhagen*, wil corresponderen met een meisje of jongen tussen negen en elf jaar. • *Herman Molenkamp (14), Torenstraat 24, Uith.-Meeden (Gron.)*, wil corresponderen met een n.h. jongen of meisje van zijn leeftijd in Nederland. Hobby's: lezen, fietsen en filmsterfoto's verzamelen. • *Leo Jachtenberg (15), Plevierstraat 12, Zaltbommel*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. •

Corry Kieft (14), Laan v. Eikenrode 19, Nieuw-Loosdrecht, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd in Utrecht, Zuid- of Noord-Holland. Corry spaart postzegels. • *Rini Borgers (10), Kerkakkerstraat 23, Veldhoven (N.-Br.)*, wil corresponderen met iemand van haar leeftijd in Suriname of de Ned. Antillen. • *Ada Luyten (14), Sint Martinusstraat 18, Eindhoven*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Rita van Gils (14), Prof. Rankestraat 49A, Groningen*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Gerry v. d. Rakt (12), Kromstraat 4, Nistelrode (N.-Br.)*, wil lucifersmerken, sigarebandjes en postzegels ruilen. • *Jos Snellings (12), Tongerse Steenweg 30, Hoeselt, Limburg, België*, wil corresponderen met een Nederlandse jongen van zijn leeftijd. Jos verzamelt sigarebandjes. Zijn grote hobby is voetballen. • *Robbie Knijnenburg (12), Moerweg 261, Den Haag*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. Hobby's: suikerzakjes, monsters en speldjes verzamelen. • *Trienke Krikke (17), Streek 54, Rotsterhaule (Fr.)*, en *Geertje Schokker (16), Streek 16, Sint-Johannesga (Fr.)*, willen corresponderen met twee meisjes of jongens van hun leeftijd. • *Jan Schoo (14), Godschalkstraat 40, Wielewaal, Rotterdam*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, dat gitaar of accordeon speelt. • *Marian van Veen (12), Bloemgracht 180 II, Amsterdam*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd. Marian verzamelt foto's van Cliff. • *Willy v. Weverwijk (14), Tienhovenseweg 6, Everdingen (Z.-H.)*, wil corresponderen met een jongen in het noorde of zuiden van Nederland. Willy houdt van moderne muziek (Elvis). • *Ellen Putileihalat (18), van Hiltenstraat 8, Geleen (L.)*, wil corresponderen met meisjes en jongens tussen zeventien en negentien jaar. Hobby's: wandelen, sport, lezen, studeren, fietsen en platen verzamelen. • *Lenneke Flux (13), Dotterplantsoen 22, Gouda*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in de omgeving van Gouda. • *Tony Zwagerman (16), Prunusstraat 36, Den Helder*, wil corresponderen met een jongen of meisje van zijn leeftijd. • *Jan v. d. Broek (14), Boskoopstraat 10, Schijndel (N.-Br.)*, wil lucifersmerken ruilen, liefst met iemand in België. • *Cily v. d. Borgh (13), Kerkstraat 41, Koningsbosch*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Hobby: moderne muziek. • *Gerry Smeets (10), Overhoven 30, Sittard*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Willy Raes (13), Begijnhof 7, Aalst, België*, wil postzegels ruilen voor foto's van filmsterren. • *T. v. Zoeren, Diezestraat 7, Amersfoort*, biedt suikerzakjes aan in ruil voor bomen, stations en overwegen van Faller (Märklintrein). • *Milou Hopmans (11), Statenlaan 11, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. Milou spaart postzegels en dierenkaarten. • *J. den Brinker (meisje, 18), Seringenhof 14, Schiedam*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd. • *Peter Jansen (17), Veeteeltstraat 69 I, Amsterdam-O.*, en *Cor Kooistra (17), Sint Willibrordusstraat 56 IV, Amsterdam*, willen corresponderen met twee meisjes van hun leeftijd. Hobby's: sport, vooral voetbal. • *Sjoerd Deelstra, Hooivaartsweg 16, Gersloot (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • *M. Voolstra, Verseweg 347, Tijnje (Fr.)*, wil corresponderen met een meisje van veertien of vijftien jaar. • *Jimmy Bles (16), A. Engwiderweg 7, Terband, Heerenveen*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd. • *Marrie Doorten (16), Canneveltstraat 23, Vollenhove*, en *Nettie Zandbergen (16), Bentstraat 18, Vollenhove*, willen corresponderen met twee jongens van hun leeftijd. • *Marrie van Houwelingen (15), Sluisweg 75, Hardinxveld-Giessendam*, en *Ria de Rijcke (15), Sluisweg 43, Hardinxveld-Giessendam*, willen corresponderen met jongens van hun leeftijd. • *Hilly Visscher (17), Hoofdstraat 9, Westerbork (Dr.)*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Jacob Brevé (15), Leeghwaterstraat 3, Midden-Beemster (N.-H.)*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland. • *Hilda de Wit (14), Rouaansekaai 3, Middelburg*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, die postzegels spaart. • *Margriet Kooyman (15), Bern. Loderstraat 78 hs., Amsterdam-W II*, en *Henny v. Geffen (16), Bern. Loderstraat 70 II, Amsterdam-W II*, willen corresponderen met een r.k. jongen van hun leeftijd. • *Erica Dhomen (13), Karel Doormanstraat 54, Oss (N.-Br.)*, wil corresponderen met een jongen van haar leeftijd, liefst in Noord- of Zuid-Holland, Brabant of Limburg. • *Ria Martens (13), Plankstraat 12, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Yvonne van Baalen (13), Zwanenvechtlaan 232, Utrecht*, wil corresponderen met een meisje of jongen van haar leeftijd. • *Harm Schippers (10), Gaastweg 449, Sint Nicolaasga (Fr.)*, wil autoplaatjes en Captain-Grantplaatjes ruilen. • *Margriet te Selle (15), Waliënsestraat 78, Winterswijk*, en *Gerry te Selle (15), Ravenhorsterweg 19, Winterswijk*, willen corresponderen met een meisje van hun leeftijd. • *Rudi Karsten (14), Kerkebuurt 151, Berkhout (N.-H.)*, zoekt een Duitse correspondentievriend. Wie helpt hem aan een adres? • *Eline Muller (17), Laan v. N.O. Einde 200, Voorburg*, zoekt een correspondentievriendin of -vriend van haar leeftijd. • *Theo Verhey (14), Pastoriedijk 262, Pernis*, zoekt een correspondentievriend van zijn leeftijd, niet in Zuid-Holland. • *Els v. d. Sanden (14), Voorstraat 21, Roosendaal*, zoekt een correspondentievriendin van haar leeftijd, liefst in Vlissingen of omgeving. Els spaart servetjes en sigarebandjes. • *Rob Declerck (16), Fazantenstraat 6, Hasselt, België*, wil corresponderen met jongens en meisjes van zijn leeftijd. Hobby's: postzegels verzamelen, fietsen, wandelen, sport. • *Henk Katuin, J. J. v. Deinselaan 51, Enschede*, wil corresponderen met een jongen van elf of twaalf jaar. • *Joop Weydema (14), Surinamestraat 6, Beverwijk*, wil corresponderen met een meisje van zijn leeftijd, dat op de ulo zit, liefst in Limburg, Brabant, Gelderland, Zeeland, Overijsel of België. Hobby's: zwemmen en film. • *Ans van Roy (11), Abel Tasmanstraat 3 B, Tilburg*, wil corresponderen met een meisje van haar leeftijd.

MUG en MIK

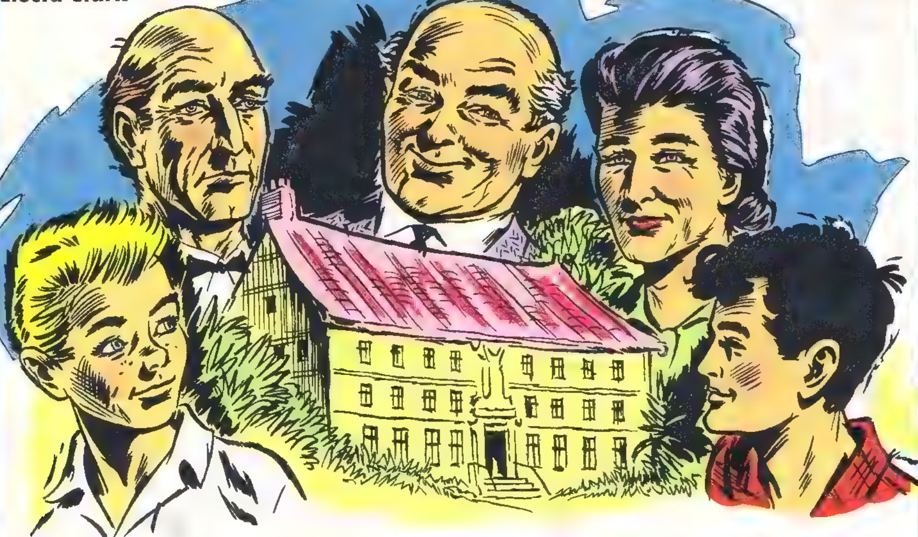

Geduld gevraagd

Elke dag brengt de post ons stapels brieven van lezeressen en lezers, die vragen of we hun naam en adres willen opnemen in onze Correspondentie- en Ruilrubriek. Natuurlijk willen we aan al die wensen graag tegemoetkomen en we vinden het prettig, dat er zo'n grote belangstelling voor deze rubriek bestaat, maar helaas is de ruimte, die we per week beschikbaar hebben, beperkt en zo kan het gebeuren, dat aan de verzoekjes niet direct kan worden voldaan. Iedereen die in deze rubriek wil worden opgenomen, kan ons schrijven, wij noteren zijn of haar naam en adres en speciale verlangens en zo gauw hij of zij aan de beurt is, zorgen we voor plaatsing. We raden jullie echter wel aan een klein beetje geduld te hebben. Iedereen komt op volgorde van binnenkomst aan de beurt en je hoeft dus niet te wanhopen als het een paar weken duurt voor je verzoekje geplaatst wordt. En dan nog een vraag: willen alle briefschrijvers duidelijk opgeven: naam, adres en leeftijd? Dat maakt het voor ons een stuk makkelijker. Veel succes allemaal.

Electa Clark

3

De wonderlijke avonturen van Casey McKee

Met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Casey McKee komt in de zomervakantie logeren bij zijn oom Bouncer. In de tuin van het huis van zijn oom vindt hij in een vogelbad een brief, die aan hem gericht is. Later wordt hij hartelijk verwelkomd door zijn oom en door mevrouw Twigley, de huishoudster. Oom Bouncer vertelt dat er de laatste tijd vreemde dingen in zijn huis gebeuren. Een kist met souvenirs uit Afghanistan is verdwenen, er is ingebroken en het hek van de hoofdingang gaat uit zichzelf open...*

Wacht eens... dat hek zou dus nu op slot moeten zijn?" vroeg Casey.

,,Ja, dat moet wel. Een uur geleden, toen ik naar de brievenbus wandelde, was het hek open. Dus toen heb ik het zelf weer gesloten en er een ketting omheen gedaan en nog een slot op die ketting, een heel goed slot."

,,Dat hek is op dit ogenblik niet op slot," verklaarde Casey plechtig. ,,Dat weet ik omdat ik door dat hek binnengekomen ben. Ik kon het gewoon openduwen en binnenkomen. Ik heb ook geen ketting gezien."

,,Zie je nou wel?" zei oom Bounce en hij hief wanhopig zijn armen ten hemel. ,,Ik word bedreigd door een of andere samenzwering. Ben je nu nog verbaasd dat ik door mijn verwarring helemaal vergeten was dat ik jou hier uitgenodigd had?"

,,Oho!" riep Casey. Hij sprong op en voelde in al zijn zakken. ,,Gossie, ik was bijna die brief voor u vergeten die ik in de snavel van de vogel vond, u weet wel, in het vogelbad. Hier is hij. Kijk eens, oom Bounce. Misschien wist u niet dat ik zou komen, maar íémand wist het wel!"

Hij gaf de envelop aan zijn oom en wees nadrukkelijk op de achterkant: PER ADRES CASEY McKEE.

,,Het wordt steeds erger," zei oom.

Hij scheurde de envelop open en haalde er een speelkaart uit. ,,Hartenzeven," zei hij verbijsterd. ,,Nog een kaart uit dat gestolen pak."

Casey pakte de kaart uit de hand van zijn oom en staarde naar de voorkant en toen naar de achterkant. Het plaatje op de achterkant stelde een pauw voor met een uitgewaaierde staart. ,,Wat?" riep hij uit. ,,Er staat iets op geschreven. Kijk, hier, in heel kleine lettertjes om de staart van de pauw heen. Er staat: Geef de heilige dolk en de blauwogige vis terug, anders zult u een verschrikkelijke prijs voor uw misdaad moeten betalen!"

,,Heilige dolk!" kermde oom Bounce. ,,Ik heb geen heilige dolk!"

,,Blauwogige vis," herhaalde Casey wezenloos. ,,Vissen hebben geen blauwe ogen, wel? Zeg, oom Bounce, heeft u hier ergens een vis met blauwe ogen?"

,,Misdaad!" kreunde zijn oom. ,,Een verschrikkelijke prijs voor... O, wat een ellende, wat een ramp!" Hij sloeg zich afwezig op zijn kale hoofd en staarde

in vertwijfeling naar de hartenzeven.

„Oom Bounce, wat ter wereld heeft dit toch te betekenen?" vroeg Casey streng. „Welk geheim houdt u voor mij verborgen?"

„Casey," zei zijn oom plechtig, „ik zweer je dat ik niet weet wat die idiote boodschap te betekenen heeft."

Hij dacht diep na terwijl Casey naar hem keek. Toen zei hij: „Nou, dit geeft de doorslag. Ik ga een detective in de arm nemen. Ik laat me niet zo maar bedreigen en dan ook nog beschuldigen. . ."

„Wacht, oom Bounce! Wacht u alstublieft een paar dagen," smeekte Casey. „Laten we proberen er samen uit te komen. Misschien kunnen wij het mysterie samen oplossen en dat zal veel leuker zijn dan wanneer een echte detective dit doet. Alstublieft, oom Bounce."

Meneer Bouncer hield zijn hoofd wat opzij en keek zijn neef twijfelend aan. „Nou, goed dan," zei hij. „Ik zou trouwens echt niet graag willen dat een detective hier rondsnuffelde. Laten we maar eens afwachten wat er nog meer komt."

„Nu komen er verfrissingen," zei Casey ad rem. „Ik hoor glazen rinkelen in de hal. Ik hoop dat mevrouw Twigley heel grote glazen limonade heeft met een heleboel ijsblokjes."

DERDE HOOFDSTUK

De verdwenen kist wordt gevonden

Na een licht maal van ijskoude limonade, boterhammen, bananen, koekjes, cake, rozijnen en een reep chocolade ging Casey naar zijn kamer. Het was een smalle hoekkamer waarin hij altijd logeerde, als hij bij oom Bounce was. Hij zag dat zijn koffer al uitgepakt was. Hij was blij dat hij het warme pak, waarin hij had gereisd, uit kon doen en hij trok zijn daagse kleren aan: een blauwe spijkerbroek en een wit overhemd met korte mouwen.

Zijn oom had gezegd dat hij nog een uur of wat moest werken en dat Casey zich maar op de een of andere manier moest vermaken tot het avondeten. Natuurlijk dacht Casey maar aan één ding: het mysterie.

„Allereerst," zei hij gelukkig, „ga ik het huis eens doorlopen. Als er sinds vorig jaar niets veranderd is, hoef ik daar verder geen aandacht meer aan te schenken, want ik ken dit huis als de palm van mijn hand."

Bij deze verrassende gedachte keek hij eens goed naar de binnenkant van zijn hand. „Ik ken het huis beter," besloot hij. „Ik geloof dat ik nog nooit eerder naar mijn handen gekeken heb. Ik vraag me af of ze altijd zo vuil zijn."

Maar liever nog dan ze te wassen stopte hij zijn handen in zijn broekzakken om het vuil te verbergen en ging hij op onderzoek uit. Hij begon bij de eerste verdieping, die bijna helemaal uit slaapkamers bestond. Ze waren allemaal prachtig gemeubileerd, maar werden weinig gebruikt, omdat oom Bounce zo vaak van huis was. De kasten waren vol met beddegoed, handdoeken, extra-kussens, die naar motteballen roken, extra-douchegordijnen, die naar rubber roken, en dozen met zeep, die naar zeep roken.

De tweede verdieping was in tweeën verdeeld. De voorkant werd als zolder gebruikt en Casey wist dat die zolder vol lag met de opwindendste dingen. Casey was dol op de zolder. Maar toen hij de knop van de zolderdeur omdraaide, bemerkte hij dat de deur op slot was.

De achterkant van de tweede verdieping bestond uit slaapkamers voor het personeel. Ik kan hier beter niet rondsnuffelen, besloot Casey. Ik heb al die nieuwe mensen nog niet ontmoet.

Hij ging dus naar beneden. Een van de interessantste dingen in het huis van meneer Bouncer was dat het twee volledige trappehuizen bezat. Aan de voorkant was een grootse trap met een dikke loper, die van de grote benedenhal naar de slaapkamers op de eerste verdieping leidde. Als je hoger wilde gaan, naar de tweede verdieping, kon je de trap nemen, die zo netjes achter de gesloten deur verborgen was.

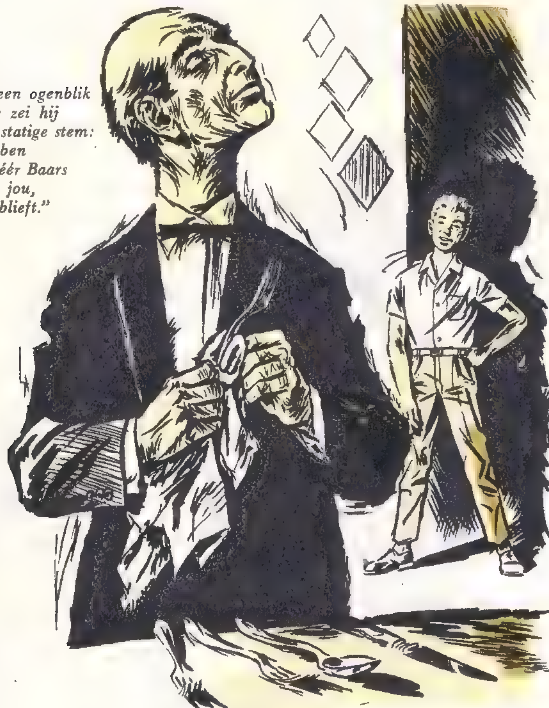
Dan was er de trap aan de achterkant van het huis; die werd voornamelijk door het personeel gebruikt. Hij leidde van de bediendenkamers naar de keuken en toen Casey jonger was, intrigeerde die trap hem altijd. Omdat hij zo verborgen was voor de voorkant van het huis, was er iets geheimzinnigs aan.

Vandaag koos hij de achtertrap om naar beneden te gaan. Toen hij zijn hoofd om de keukendeur stak, verwachtte hij mevrouw Twigley aan het werk te zien, maar

„Oom Bounce, wat ter wereld heeft dit toch te betekenen?" vroeg Casey streng.

In plaats daarvan zag hij een vreemde man, die bij de keukentafel het zilver stond te poetsen. De man sloeg zijn ogen op en keek Casey aan. Casey keek naar hem. Ze namen elkaar op. Toen grinnikte Casey op zijn vriendelijke manier en zei: ,,Hallo. Ik ben Casey McKee. U bent zeker Baars, de butler." De man bleef Casey zonder te glimlachen aankijken. Na een ogenblik stilte zei hij met statige stem: ,,Ik ben *meneer* Baars voor jou, alsjeblieft."

Casey voelde dat zijn gezicht gloeiend rood werd. ,,Ja, natuurlijk. . . meneer. . . Ba. . . ba. . . Wa. . . waar is mevrouw Twig?"

Na een ogenblik stilte zei hij met statige stem: „Ik ben menéér Baars voor jou, alsjeblieft."

,,Mevrouw *Twigley* rust in haar kamer," zei de butler koel.

En toen pas wendde hij zijn blik van Casey af en ging heel bedaard door met het wegwrijven van een vlekje op een lepel.

Baars was lang en schraal. Hij had een ongewoon hoofd. Het was kaal, maar niet kaal als oom Bounces hoofd, die alleen een glimmende roze kale plek in het midden van zijn haar had. Deze man had alleen wat spaarzame haren boven zijn oren. De rest van zijn schedel was net zo kaal en glad als een ei. Het hoofd zelf had eigenlijk ook de vorm van een ei. Het gladde uitdrukkingloze gezicht benadrukte dat eiachtige uiterlijk. Zijn huid, zijn lippen en ook zijn haar hadden een egale lichtbruine kleur. ,,Precies zo," zei Casey tegen zichzelf, ,,als de kleur van een mooi glad ei."

,,Mevrouw Twigley," zei Baars nu, ,,zal niet wensen dat zij in haar middagrust gestoord wordt."

Casey merkte dat zijn lippen bij het spreken haast niet bewogen. ,,O, ik wil haar niet storen. . . ik bedoel, het doet er niet toe. . . nou, ik denk dat ik. . . nou."

Casey liep stotterend achteruit en stommelde tegen een stoel en een kast aan. Baars zag dit alles rustig aan.

,,Je kunt beter de deur opendoen als je er doorheen wilt," zei hij met zijn koude stem. ,,Deuren zijn erg hard."

Op dat moment botste Casey tegen de deur. Baars had gelijk, hij was erg hard en het verstandigste was om die deur open te maken en uit de keuken te vluchten. Casey deed dat terwijl hij nog roder en warmer werd. Hij dook de provisiekamer in en kwam zo in de eetkamer. Wacht maar, jij ouwe Baars, dacht Casey. Ik zal jou eerstdaags weleens voor gek laten staan.

Hij ging het huis verder bekijken. De eetkamer was enorm en vol met massief Italiaans meubilair uit de vijftiende eeuw. Hij was zo groot, dat meneer Bouncer er zelden at. Een kleine lichte kamer met veel ramen en gemakkelijk en doeltreffend meubilair gebruikte hij als eetkamer, wanneer hij alleen was of weinig gasten had. Casey bekeek deze kamers en ook de kleine zitkamer vluchtig. Hij gluurde even in de bibliotheek en zag zijn oom daar over zijn bureau gebogen zitten met een heleboel papieren. Hij was een artikel voor een tijdschrift aan het schrijven. En toen rende Casey naar buiten.

Hij bracht een heerlijk uur door met het herontdekken van de omgeving. Hij keek naar zijn lievelingsbomen. Hij zat op de platte rots bij de vijver. Hij inspecteerde het hoofdhek. Het was niet op slot. Zijn aandacht werd getrokken door iets dat tussen de struiken lag te glinsteren. Hij kroop op handen en voeten onder de heesters, waarbij zijn gezicht een paar schrammen opliep, en hij vond wat hij daar verwacht had: een nieuwe ketting van ongeveer een halve meter lang. Niet ver ervandaan lag een slot dat met een stevig stuk gereedschap opengebroken moest zijn.

Casey kroop achterwaarts onder de struiken uit en ging rechtop staan. Hij bekeek de ketting en het gebroken slot aandachtig. ,,Degene die het slot opengebroken heeft en het met de ketting heeft weggesmeten, moet dezelfde vent geweest zijn die de brief voor oom Bounce in de snavel van de vogel achterliet," zei hij tegen zichzelf. Hij draaide zich om en staarde strak naar het huis. Zijn blik probeerde zich door de keukenmuur heen te dringen en zich in de rug van Baars te boren.

Ik wou, dacht Casey duister, ik wou maar dat ik wist of het hek van buitenaf werd opengemaakt of dat de vent die het openmaakte *naar de keuken terug is geslopen*. Want ik verwed er mijn nieuwe klapperpistool onder, dat dit het werk van dat ei is geweest.

Casey stopte het slot met de ketting in zijn zak en slenterde in gedachten naar de garage achter het huis. Net als het huis was die van gele baksteen gebouwd. Er konden wel vier auto's in, maar oom Bounce had er maar twee, een hemelsblauwe met een open kap en een stationcar. Ze waren al wat jaren oud, maar zagen er bijna als nieuw uit, omdat ze soms maandenlang niet gebruikt werden. De auto van mevrouw Twigley stond er ook. Zij had een rode Chevrolet.

Casey was gek op auto's en hij bekeek ze alle drie met veel belangstelling. En toen, omdat hij een jongen met een onderzoekende geest was, bekeek hij al het an-

dere in de garage. Aan de muren hing tuingereedschap en er stonden een grasmaaimachine, een trap en een uittrekbare ladder, twee reservebanden en een kist met autogereedschap, een aftandse fiets, waarop hijzelf had gereden toen hij jonger was, een paar lege pakkisten, een grasrol, twee kruiwagens en een paar opvouwbare stoelen die gerepareerd moesten worden.

Met zijn handen in de zakken trapte Casey doelloos tegen een grote zak aan. ,,Graszaad," mompelde hij. ,,En in die zak daar zit kunstmest. Oom Bounce wil zeker een heleboel aan het grasveld laten doen, want waarom zou hij anders zoveel kunstmest nodig hebben? Daar in die hoek staan wel zes van die zakken opgestapeld." Omdat hij niets beters te doen had, beklom Casey die stapel zakken. Hij gluurde eroverheen.

O, dacht hij onverschillig, het zijn niet allemaal zakken met zaad en kunstmest. De zakken staan alleen maar voor die pakkist. . . pakkist. . . wat! Wat staat er op die label?

Plotseling begon Casey te trekken en te sjorren aan de zware zakken. Steunend van inspanning kon hij ze zo ver verschuiven, dat daarachter een grote houten kist zichtbaar werd. Aan de zijkant was een naam geschilderd: ,,Aan de heer John Bouncer" met het adres. Maar het was de afzender waar Casey opgewonden van werd. ,,Afghanistan!" schreeuwde hij. ,,Het is de verdwenen kist! Hij is helemaal niet gestolen, alleen maar verborgen, hier in de garage!" Hij tilde het deksel van de kist op. Terwijl hij op de zakken met zaad en kunstmest stond, begon hij naar de inhoud van de kist te grabbelen. Bijna onmiddellijk vond hij iets van bont.

,,De goudkleurige muts van lamsvel!" riep hij uit. ,,Tjonge, wat is díé mooi en zacht. Wat zal oom Bounce blij zijn die terug te hebben!"

Omdat het onmogelijk was deze opwindende ontdekking voor zich te houden, zette Casey de bontmuts zwierig op zijn hoofd en sprong op de grond. Hij wilde wegrennen, maar bij de deur botste hij hard tegen iemand op.

,,Oef! Neem me niet kwalijk!" riep hij uit en deinsde toen terug.

,,O, bent u het, Baars!"

Stijf en strak herwon ook de butler zijn evenwicht. Toen staarde hij strak naar de muts van lamsvel. Hij zei niets. Casey, die dat uitdrukkingloze gezicht aandachtig bekeek, dacht vinnig: Ik wed dat hij die muts al eens eerder gezien heeft! Ik wed dat Baars die kist verborgen heeft! Ik moet het alleen nog bewijzen!

,,Meneer Bouncer heeft me gestuurd om je te zoeken," zei de butler met zijn vlakke stem. ,,Het diner zal over twintig minuten opgediend worden."

Zonder te antwoorden rende Casey naar het huis. Na een paar minuten kwam hij terug, nog steeds op topsnelheid. Zijn oom dribbelde achter hem aan.

,,Daar staat hij, oom Bounce! Hij was verborgen achter die zakken! Hij is nooit de garage uit geweest!" ratelde Casey.

Nog napuffend van het haasten kwam die dikke oom Bounce na Casey de garage binnen. Daar kwamen ze tegenover Baars te staan. Voor het eerst zag Casey een blik van onzekerheid op dat gezicht.

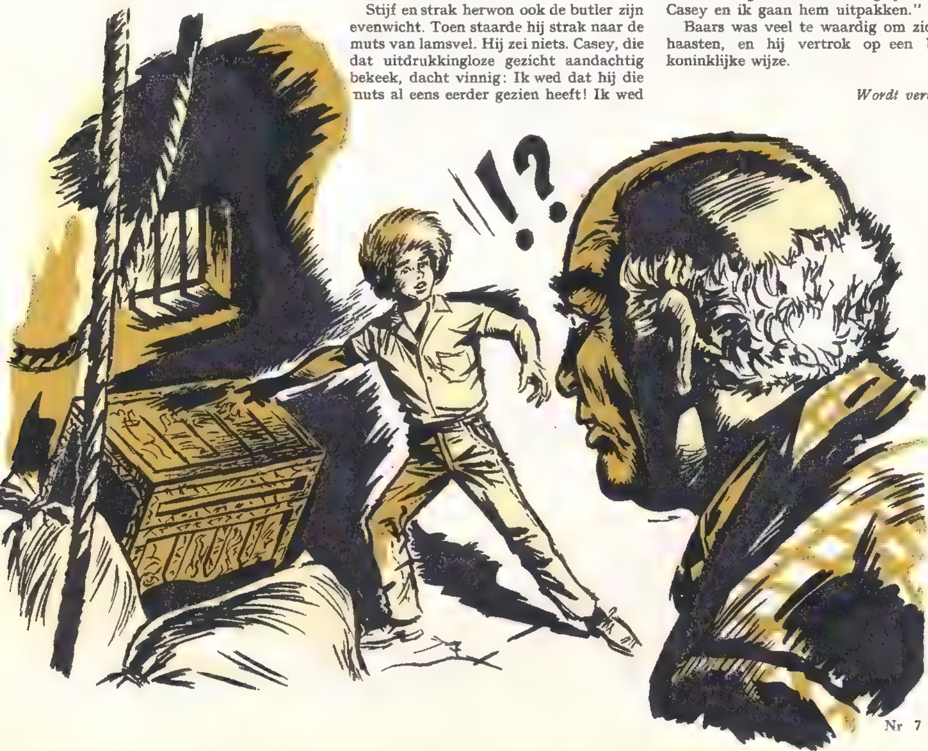
,,Ahem. . . neemt u mij niet kwalijk, meneer," zei hij met een lichte buiging naar meneer Bouncer. ,,Het zag er zo slordig uit in die hoek waar de jongen het een en ander heeft verplaatst. . ."

Zijn ijskoude blik viel op Casey, maar Casey staarde brutaal terug van onder zijn zwierige bontmuts.

,,Mijn kist uit Afghanistan," legde oom Bounce de butler gelukkig uit. ,,Haast je, Baars, en ga mevrouw Twigley helpen. Casey en ik gaan hem uitpakken."

Baars was veel te waardig om zich te haasten, en hij vertrok op een bijna koninklijke wijze.

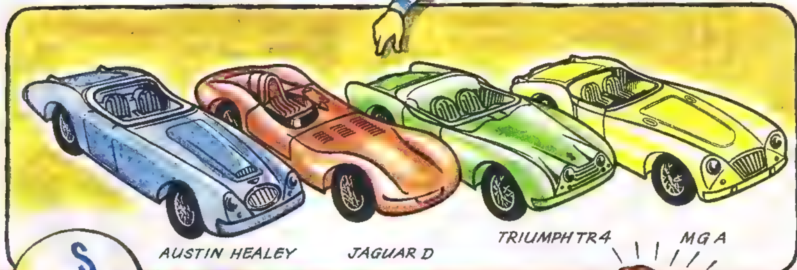
Wordt vervolgd

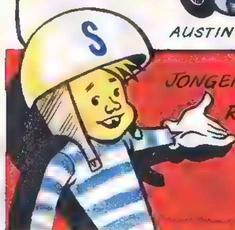

JONGENS! VOOR JULLIE ZYN ER OÓK ZULKE RACE-AUTO'S! JE MOEDER KRYGT ER TELKENS EEN CADEAU BY 2 REUZENPAKKEN SWIFT!

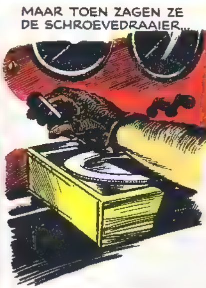
HET MODERNE WASMIDDEL

Ted en Tom en de monsterrace

TED RAWLEY EN TOM BOYCE DEDEN MEE AAN EEN INTERNATIONALE AUTORACE DOOR EUROPA EN AFRIKA. BURT MALDON PROBEERDE HEN UIT TE SCHAKELEN DOOR HET KOMPAS VAN HUN WAGEN ONKLAAR TE MAKEN. TEN GEVOLGE DAARVAN DWAALDEN DE VRIENDEN VAN DE ROUTE AF.

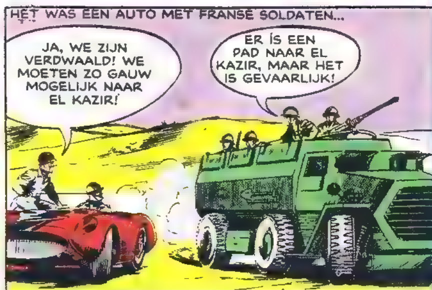

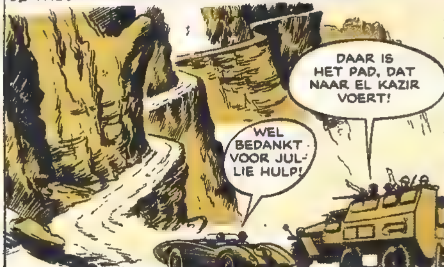

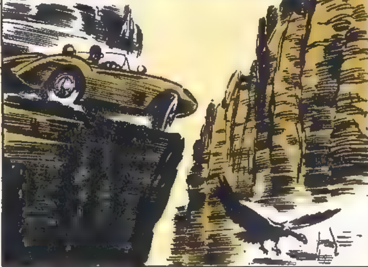

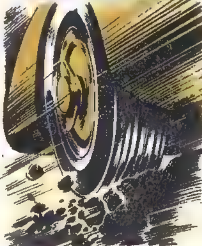

DE TRUCK STOPTE AAN DE VOET VAN DE ROTSEN.
DAAR IS HET PAD, DAT NAAR EL KAZIR VOERT!
WEL BEDANKT VOOR JULLIE HULP!

DE METEOOR REED HET STEILE PAD OP.
VEEL SUCCES EN WEES VOORZICHTIG!

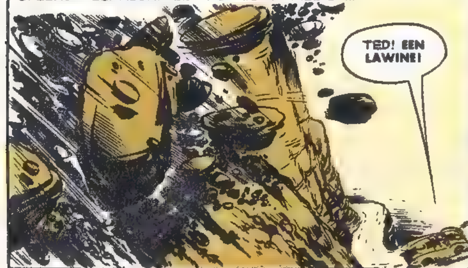

LANGZAAM KLOM DE METEOOR OMHOOG...

HET PAD LIEP VLAK LANGS EEN RAVIJN...

...EN HIER EN DAAR WAS HET ZELFS TE SMAL VOOR DE WAGEN!

TED MOEST AL ZIJN STUURMANSKUNST AANWENDEN.
RIJ ASJEBLIEFT WAT KALMER! HET IS HIER LEVENSGEVAARLIJK!

HET MOEILIJKSTE KOMT NOG! KIJK MAAR EENS NAAR DIE BRUG!

OPEENS WEERKLONK EEN DOF GEROMMEL EN...
TED! EEN LAWINE!

STUKKEN ROTS STORTTEN VLAK VOOR DE WAGEN NAAR BENEDEN.
IN VREDESNAAM, STOP!

BETSY

BAH, IK BEN ALLEEN THUIS EN IK VERVEEL ME!

O, WAT LEUK! DAAR IS DOORTJE!

ER GAAT NIETS BOVEN EEN GOEIE VRIENDSCHAP, WAT JULLIE?

HALLO, BETSY. IK HAD NIKS BETERS TE DOEN, DUS KOM IK MAAR BIJ JOU!

ZULLEN WE GAAN BALLEN?

HA, HA, LEKKER MIS!

ALS JIJ EEN BEETJE BETER GOOIDE, ZOU IK HEM KUNNEN VANGEN!

LATER
ZAL IK JOU WAT VOORLEZEN? JIJ LEEST SLECHT!
IK LEES BETER DAN JIJ!

EN MIJN VADER LEEST BETER DAN JOUW VADER!
ZWOEPS

LATER
NOU, ZULLEN WE DAN WAT ANDERS DOEN? TOUWTJE-SPRINGEN?

ALS IK HEEL VLUG DRAAI, KUN JIJ HET NIET BIJHOUDEN!

IK... KAN HET... BEST... BIJHOUDEN!

KUN JE NIET UITKIJKEN?
BONS
BANG

SUFFERD!
EZEL!

O, IK MOET NAAR HUIS!

NEE, ER GAAT ECHT NIKS BOVEN EEN GOEIE VRIENDSCHAP, HOOR!

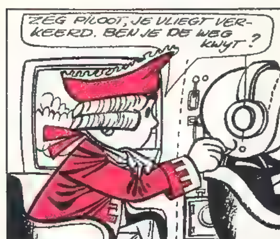

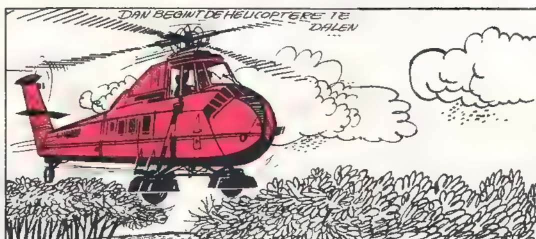
Het boekje **Jonker Fris en de**

MAANMANNETJES

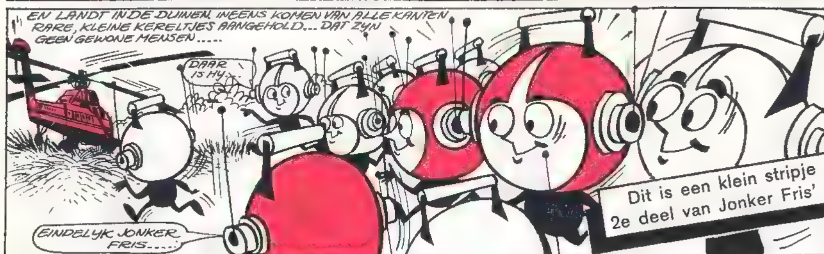

Zou je dat graag willen hebben? Stuur dan 3 van deze Jonker Fris rondjes of 5 postzegels van 12 cent naar Jonker Fris, Postbus 15, te Heusden a.d. Maas. (Knip de rondjes uit de wikkels van Jonker Fris' jampotten of conservenblikken).

Als je het boekje hebt ontvangen kun je meedoen aan de

NIEUWE JONKER FRIS' KLEURWEDSTRIJD met ruim f 5.000 aan prijzen!

Win je een prijs dan word je met je moeder of vader of broer of zus uitgenodigd op een

GROOT KINDERFESTIJN MET TONEELUITVOERING

met een feestmaaltijd, tal van verrassingen, attracties en de prijsuitreiking door Jonker Fris zelf.
Anneke Elro's sprookjestoneel voert op „Sjors en Sjimmy ontmoeten de Ruimtekoningin".
De treinreis voor 2 personen naar en van de plaats, waar het feest wordt gehouden, wordt door Jonker Fris betaald.

Het feest vindt plaats te Groningen op 16 april in „De Harmonie", Den Haag op 18 april in Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen, Eindhoven op 20 april in Gebouw „Katholiek Leven".

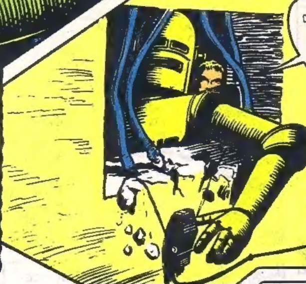
Zorg nu, dat je het 2e deel van Jonker Fris' avonturen gauw in bezit krijgt. Je kunt daarin alles lezen over de wedstrijd en het grote feest in de komende Paasvakantie.

Ook van deel 1: „Jonker Fris en het gestolen smulboekje" zijn nog exemplaren verkrijgbaar voor 3 Jonker Fris-rondjes of 5 postzegels van 12 cent. Vraag het aan bij:

JONKER FRIS POSTBUS 15 HEUSDEN a/d MAAS

De man van staal

TED DRUKTE EEN KNOP IN EN DIRECT WERD ARCHIE MAGNETISCH.
WAT... WAT GEBEURT ER?

DE SCHURKEN WAREN VOLKOMEN VERRAST.
ARCHIE HEEFT BELANGSTELLING VOOR WAPENS!

VLUG KWAMEN DE VRIENDEN IN ACTIE.
MAAK EEN GAT IN DE BUITENMUUR, ARCHIE!

EVEN LATER HAD ARCHIE EEN UITWEG GEMAAKT.
CARAMBA! DIE REUS IS ZO STERK ALS EEN TANK!
HET IS ONGELOFELIJK!

EN EVEN DAARNA...
NAAR DE BOOT, ARCHIE!
VERGEET ONZE BLIKJES NIET, TED!

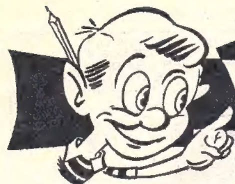

VLUG VERZAMELDE ARCHIE DE VOORRAAD BLIKJES.
OP DEZE MANIER SPAREN WE EEN BOEL TIJD UIT!

EVEN LATER VOEREN DE VRIENDEN NAAR HUN BOOT.

ZE MAAKTEN ALLES KLAAR VOOR VERTREK EN...
GOED ZO, ARCHIE! NU KUNNEN WE VAREN!
IK BEN BLIJ DAT HET ZOVER IS!

ZAMITO EN ZIJN KORNUITEN WAREN AAN DE ACHTERVOLGING BEGONNEN.
NAAR DE KADE! WE MOETEN DIE GOUDZOEKERS ZO GAUW MOGELIJK TE PAKKEN ZIEN TE KRIJGEN!
JA, VOORDAT ZE ER MET HUN BOOT VANDOOR GAAN!

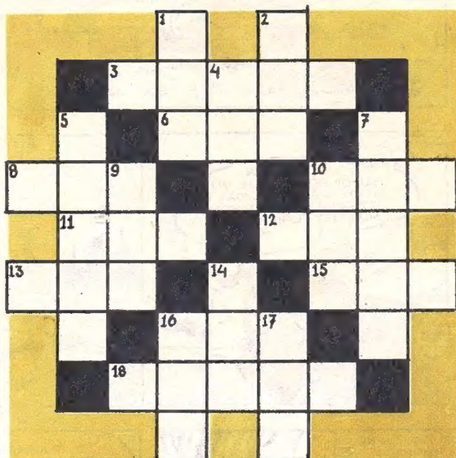

TOEN DE MANNEN OP DE KADE KWAMEN, WAS DE BOOT JUIST VERTROKKEN.
DAAR GAAN ZE!
LAAT ZE MAAR! ER IS SLECHT WEER OP KOMST EN DAAR KUNNEN WIJ VAN PROFITEREN OM ZE IN TE HALEN!

WIE PUZZELT ER MEE?

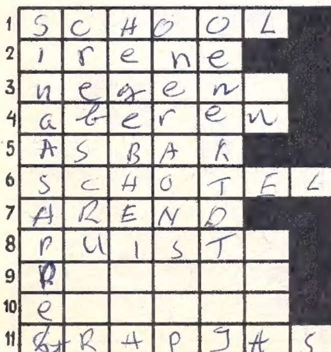
Kruis-woord-puzzel

ingezonden door Piet v. Diepen (12) in Avenhorn:

HORIZONTAAL:
3 Vrucht
6 Oppervlaktemaat
8 Opstandje
10 Ambacht
11 Opening
12 Familielid
13 Vertragingstoestel
15 Boom
16 Geslacht van inheemse moerasplanten
18 Eetgerei

VERTICAAL:
1 Familielid
2 Dier
4 Voorvoegsel
5 Steekwapen
7 Met elkaar
9 Jong schaap
10 Lor
14 Stuk speelgoed
16 Duinvallei
17 Boom

Puzzel *ingezonden door Kees v. Eyk in Bunnik:*

1 Gebouw waar les gegeven wordt
2 Meisjesnaam
3 Cijfer
4 Rivier in Nederland
5 Voorwerp waar as in wordt verzameld
6 Hoort bij een kop
7 Grote vogel
8 Puistje
9 Alstublieft (Eng.)
10 Jongensnaam
11 Iemand die leuk is

Bij goede oplossing lees je op de eerste rij van boven naar beneden de naam van een zuidvrucht.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Puzzel *ingezonden door Helga v. d. Broek in Amsterdam:*

1 S n e e u w
2 I n d r u k
3 L a n g e r
4 H a n d e n
5 O p e n e n
6 U i t e e n
7 E i e r e n
8 T a b l e t

Op de eerste rij van boven naar beneden lees je het woord SILHOUET.

Puzzel *van John Bosscha in Maasland:*

1 Hek
2 Eva
3 Kater
4 Eega
5 Rapen
6 Edo
7 Noord
8 Ria
9 Das

Bloemen schikken

S A *L* V I A
L U P I N *E*
A K E *L* E I
D A H L *I* A
F R *E* S I A

De cursieve letters vormen van boven naar beneden gelezen het woord LELIE.

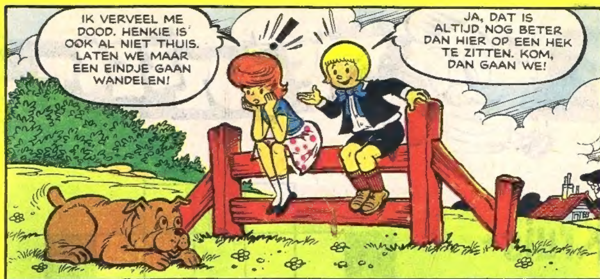
ZIEKENLIJSTJE

Magda Desmedt (9), Paviljoen Sainte Thérèse, Sijsele (West-Vlaanderen), België, ligt al sinds augustus van het vorige jaar in het sanatorium. Ze zou graag ansichtkaarten en puzzels ontvangen.

Henk en Johnnie Noesen, Sanatorium Zonnegloren, Zaal 4, Soest, zouden graag wat post ontvangen.

Jan Schuit (5), Sint Joris Gasthuis, Kinderpaviljoen, Hoorn, ligt al vijf maanden. Hij is dol op ansichtkaarten en speldjes.

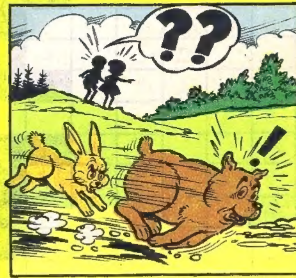

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.